

СТНОВИЩЕ от доц. д-р Мила Кръстева за дисертационния труд на доц. д-р Елена Гетова за присъждане на научната степен „доктор на науките“. Тема на дисертацията: „Социокултурни и литературни присъствия на възрожденската книга в българската литература от XIX и XX век“

Подкрепям желанието на доц. Гетова да се развива академично, уважавам усилията, но не и резултата от тях. В дисертацията, представена за публична защита, ще я описвам като Д2, има съществени отсъствия и незащитими присъствия – от заглавието до края на писането. Тъй като вотът ми е отрицателен, по необходимост се налага да разгърна по-обстойно някои от аргументите си.

В заглавието, избрано от дисертантката, се съдържат теоретични термини, чието изясняване е наложително. Това не е направено, а пропусъкът води до значими несполуки. Единият от термините насочва към *социокултурата*, а в дисертацията се теоретизира друг термин – *социология на литературата*. Двата термина са от различен теоретичен ред, те са и с различаваща се теоретична парадигматика. Подмяната на термини е характерна за цялото писане. Особено проблемна е употребата на термина в сингуларната форма *възрожденска книга*. Би следвало, щом се вписва в заглавието, терминът да се мисли като ядро на научното дирене, а това изисква изграждане на работна концепция, което също не е направено – това е съществена методологическа грешка. Коректен спрямо процесите на Българското възраждане не е терминът *възрожденска книга*, а терминът *възрожденски книги*. Така е, защото Възраждането е социокултурна епоха, която търси себе си, която е в процес на формиране, този процес е много динамичен и всяко десетилетие задава нови и различаващи се опори в книгите. Пак тогава няма и единен книжовен език. Вписани в този контекст, книгите на XIX век са различни като книжовен профил: има възрожденски ръкописи, съставени от един възрожденец; има ръкописи, диктувани от един човек, но изписани с различни почерци; има ръкописни преписи на други ръкописи; има ръкописни преписи на печатни книги; има ръкописи с или без приписки. С печатните книги е още по-сложно: те са или с концепция, или без концепция; те са оригинални или преводни; те са само печатни или с подшити ръкописни страници в тях. Всяка от тези типове възрожденски книги, чиято типология тук не изчерпвам докрай, има различна социокултурна функционалност – нещото, което остава неразпознато от дисертацията. XX век, вклинен в „апарата на заглавието“, става излишен. Защото огромната му книжовна продукция, сложните му социокултурни процеси, вписванията на възрожденските книги в поствъзрожденските, са хаотично и фрагментарно заявени. Всеки отказ от един или друг жанр, от един или друг тип книжнина, от един или друг автор, от един или друг текст от пост/възрожденското време предполага солидна мотивация, каквато в дисертацията няма.

Неубедителен е и изборът да се анализира опитът на „френската школа“ за развитието на науката *социология на литературата* – нататък ще представям раздела, който следи визираната проблематика, като „френската тема“ в дисертацията. Избран е подход, представящ хронологията на зараждането на научната дисциплина *социология на литературата* във Франция, следи се нейното развитие, а също и съвременното ѝ състояние. Допускам, че Гетова е разработила раздела като курс от лекции за целите на лекторството си във Франция, затова има и много факти, отнасящи се до кариерното развитие на френските учени, до техни взаимоотношения, до мнения за техни книги, които вероятно не са излишни за лекционен курс, но са непотребни и неприложими към Българското възраждане. Тази прекалена детайлизация в раздела с „френската тема“ натоваарва изследването и пълни безцелно страниците му. Научените от французите уроци си остават главно в началото на писането, в първия раздел, и частично, но неубедително са внедрени и във втория раздел. Това прави анализа на френския теоретичен опит самоцелен. „Френската тема“ е неприложима към Българското възраждане, защото е създадена, за да обслужва социална, културна и академична ситуация, която никак не съответства на процесите, протичали в българския доосвобожденски XIX век. По-смислено и научно по-обосновано би било да се открие какво точно е казано в българската наука по темата на дисертацията, която не е нова у нас и съвсем не се подхваща за пръв път от Гетова. Ако беше предложен такъв системен критикооценъчен прочит на българския опит, който е твърде значителен, ако беше отделено подобаващо внимание на приносите на Дочо Леков, който пръв прилага системно социологическия прочит на литературата на Българското възраждане у нас, то тогава колегата Гетова вероятно щеше да е наясно, че не казва нещо твърде различно от вече известното в българската наука. В този смисъл не приемам като принос четенето на литературата на Българското възраждане през призмата на френската научна мисъл за социологията на литературата. На свой ред отказът да се приложи същият хронологичен и литературноисторически подход, с който Гетова тълкува „френската тема“, и към книжовния опит на Българското възраждане, срива методологическата системност на цялото дисертационно изследване. Идеята за „калейдоскопичен“ прочит на текстове из Възраждането звучи примамливо, но не е подходящ избор за изследване на книжнината на възрожденското време. Калейдоскопичният подход, приложен към тъкуването на възрожденските книги, тяхната социокултурна и литературна присъственост, наложила се в две столетия, предпоставно явява невъзможност от постигане на концептуалност, затова и не я откриваме в дисертацията.

Особено проблемни са дисертационната композиция и непълнотата на анализационните наблюдения в отделните раздели. Д2 е създадена като сглоба, *сборник от разни съчинения*, в който механично са положени в

едно цяло „френската тема“ *плюс* разнородни текстове, тълкуващи произволно избрани автори, книги, вестници, жанрове из Българското възраждане и следосвобожденската литература, *плюс* нерегламентирано присвоени трудове, в които Гетова няма лично участие. Документацията по процедурата доказва, че текстовете с „българската тема“ първоначално са четени като доклади на твърде различни тематични конференции, организирани от институции с различаваща се не/академична платформа. Разнотемията на конферентните доклади, в които библиографията е застинала към времето, когато първоначално са четени, които доклади по-късно са превърнати в дисертация, води и до вавилонското разноезичие на Д2. Едва ли е най-подходящо всичко, което пишем да бъде събрано точно в дисертация за присъждане на научната степен „доктор на науките“. С оглед на композицията необоснована например е подредбата на Ив. Богоров след Н. Рилски, след монаха идва европеизираният модоман, единият реди книги, другият брои пари. Необосновани например са и бягствата от XIX към XX век, а и връщанията обратно. Необоснован например остава и изборът пресата да се чете *като книга*, вестникът да се обглежда като *учебна книга*, а да се пропуска букварчето, което също е книга. Пропуснат пласт са и ръкописните книги, а без тях XIX век винаги ще е непълноценно изследван, когато става дума за книгите му. Не се работи и с архивни единици. Непълнота и несистемност се откриват например и при четенето на *книгите в книгата*. Проблем на композицията са и многото повторения, в един и същи раздел се копи-пействат немалко фрагменти, заети от предишни раздели, така се пълнят страници, сравн.:

В раздел на Шишмановия труд „Нови студии из областта на Българското възраждане. В. Е. Априлов, Н. Рилски, Н. Бозвели.–, назован „Библиотеката на Неофит Рилски“, се проблематизират две основополагащи за настоящото изследване твърдения – първо, проф. Шишманов подчертава изключителния потенциал дори на „сухия каталог“ на притежаваните от възрожденците книги за историята „и на нашата литература, и на цялото наше възраждане“. (...)

Второ, Шишмановите тези се насочват към обобщения относно връзката между литературните и обществените интереси на възрожденските книжовници и притежаваните от тях книги. Гетова Д2: 71 – 72.

Библиотечното пространство, освен блаженство на усамотението с книгите, предоставя и други блаженства на духа. Това е съзнанието за притежание на уникален предмет, на нещо изключително, чиято ценност се трупа с времето. Гетова Д2: 77.

Цитатите в Д2 следват един след друг, вписани са и в основния текст, и в бележките под линия, а в многотията им се губят авторските редове, които се броят на пръсти (вж. напр.: Гетова Д2: 171 – 174).

Смятам, че приносите на дисертационния труд са описани твърде абстрактно и обобщено. На мен така и ми стана ясно какво точно е оригиналното и все още неказаното в науката, с което Гетова сериозно допринесе за развитието на академичната писане и мислене.

Най-съществената причина, поради която не мога да подкрепя тази процедура, се отнася до нерегламентираното използване на чужди публикации, в които дисертантката няма лично участие, но ги представя като свои. В този смисъл двете подписани от Гетова декларации, удостоверяващи оригиналността на дисертационното изследване, са с невярно съдържание. Разгръщам теза за нерегламентирано усвояване на чужд труд, затова се позовавам на текстологичната съпоставка на Д1, Д2, публикувани текстове на Гетова, книги и изследвания на автори, от които е заемано, но без да се указват изворите там, където е задължително. След като на предварителното обсъждане изрично документирах, че Гетова преписва от чужди текстове, без да ги цитира, тя е нанесла немалко корекции при изготвянето на Д2, но опитът ѝ да се освободи от припознатия като авторски иначе чужд труд, се е оказал неуспешен – почистващата процедура не е доведена докрай. В становището си привеждам само няколко примера, които иначе са многобройни. Приведените примери представят само малка част от опорите на механизма на не/успешните опити да бъде отстранено присвояването в Д2, а също и в един или друг от публикуваните текстове на Гетова. Сравн.:

Всички тези наблюдения, макар и твърде общи, отвеждат към проблематизиране на понятие, съществено за социологията на литературата – понятието за стратегия на автора, теоретизирано от Пиер Бурдийо. За разлика от традиционното разбиране за рационалния автор, разбирането на учения за стратегии преосмисля значението си, разглеждано в съпоставка с различни диспозиции (хабитуси) в системата от принуди – да се изследват например различните типове поведение при творчество, при различни ситуации, съзнателната авторова инвенция, която предшества появата на творбата. Гетова Д1: 83.

Видно е, че кавичките, ограждащи чуждото слово, в случая – словото на Бурдийо, се появяват едва в Д2. В Д1 авторката ни е карала да мислим, че словото, с което се представя *хабитусът*, не е на Бурдийо, а е нейно. Не знаем френски – би могла да ни заблуди. Многобройни такива кавички, допълнително вписани, се откриват в Д2 и във „френската“, и в „българската“ тема. На места, постфактум, Гетова действително е успяла да отграничи своето от чуждото писане, но процесът не е приключен. Има още много за почистване! Пък и как могат да се почистват вече публикуваните текстове на Гетова? Ще приведа и примери, извлечени от две от книгите ѝ, и ще я попитам: какво би

В раздела от труда „Нови студии из областта на Българското възраждане. В. Е. Априлов, Н. Рилски, Н. Бозвели“, назован „Библиотеката на Неофит Рилски“, Шишманов проблематизира две основополагащи за настоящите наблюдения тези – първо, посочва връзката между литературните и обществените интереси на възрожденските книжовници и притежаваните от тях книги.

Второ, Шишманов подчертава изключителния потенциал (дори на „сухия каталог“) на притежаваните от възрожденците книги за историята „и на нашата литература, и на цялото наше възраждане“. Това са въпроси, които разгледахме в главата „Книги в личната възрожденска библиотека. Гетова Д2: 167.

Библиотечното пространство крие блаженство на усамотението с книгите. Но то е и осъзнаване за притежанието на уникален предмет, на нещо изключително, чиято ценност нараства с времето. Гетова Д2: 168.

Всички тези наблюдения, макар и твърде общи, отвеждат към проблематизиране на понятие, съществено за социологията на литературата – понятието за стратегия на автора, теоретизирано от Пиер Бурдийо. Философът противопоставя „различни диспозиции (хабитуси) в системата от принуди, като така се изследват например различните типове поведение при творчество, при различни ситуации, съзнателната авторова инвенция, която предшества появата на творбата“. Гетова Д2: 67.

казала на своите читатели; ще изтегли ли тези свои книги от пазара? Книгите ѝ, които описвам по-долу, са: „Изобретяване на модерни светове през XIX век. Иван Богоров“, В. Търново, 2009; Възрожденската библиотека, Пловдив, 2012 (големи части от едната книга се повтарят в другата). В Д2, в раздела, посветен на библиотеката на Н. Рилски, Гетова присвоява твърде много от студията на Шишманов, озаглавена „Библиотеката на Неофит Рилски“, публикувана в Сборник на БАН № 21, Нови студии из областта на Българското Възраждане: Васил Априлов, Неофит Рилски, Неофит Бозвели, С., 1926, 461 – 497. В приведените примери отсъства пряка заявка, отвеждаща към първообразното слово на Шишманов:

Когато през 1855 година той съставя каталога си, се оказва, че има няколкостотин тома на различни места – във и зад килията, в „скриториото“, при иконостаса, в сандъци, при часовника и в килията на св. Лука (които са извън пределите на манастира). Гетова, Д1: 90 – 91.

Факт е, че тетрадката, която съхранява личния каталог на Н. Рилски, съдържа и бележки за разходите по постройката на килията, която бил взел в манастира след пожара (29 октомври 1839), а също и за новите му килии (1853 – 1854). Добавен е и списък на „бакърени сосуди—, които имал, като влязъл в новите килии (1854). Гетова, Д2: 74.

Когато през 1855 година той съставя каталога си, се оказва, че има няколкостотин тома на различни места – във и зад килията, в „скриториото“, при иконостаса, в сандъци, при часовника и в килията на св. Лука (които са извън пределите на манастира). Гетова, Д2: 75.

Тетрадката съдържа освен каталога бележките за разходите на Неофита по постройката на килията, която бил взел в манастира след пожара (1839, окт. 29), също и за новите му килии (1853, мес. май и сл. 1854). На стр. 71 – 74 намираме и един списък на „бакърени сосуди, които Неофит имал, като влязъл в новите келии (1854, юни 26). Шишманов 1926: 463.

Когато въ 1855 Неофитъ съставил каталога си, той ималъ няколко стотинъ съчинения на разни места въ и задъ келията си (на полици), въ „скриториото“, при иконостаса, въ сандъци, при часовника и няколко книги въ келиите си на св. Лука“. Шишманов 1926: 466, курсив Ив. Ш.

Факт е, че тетрадката, която съхранява личния каталог на Н. Рилски, съдържа и бележки за разходите по постройката на килията, която бил взел в манастира след пожара (1839, окт. 29), а също и за новите му килии (1853 – 1854). Добавен е и списък на „бакърени сосуди—, които имал, като влязъл в новите килии (1854). Гетова 2009: 27.

Когато през 1855 година той съставя каталога си, се оказва, че има няколкостотин тома на различни места – във и зад килията, в „скриториото“, при иконостаса, в сандъци, при часовника и в килията на св. Лука (които са извън пределите на манастира). Гетова 2009, 28; Гетова 2012: 10.

Факт е, че тетрадката, която съхранява личния каталог на Н. Рилски, съдържа и бележки за разходите по постройката на килията, която бил взел в манастира след пожара (29 октомври 1839), а също и за новите му килии (1853 – 1854). Добавен е и списък на „бакърени сосуди—, които имал, като влязъл в новите килии (1854). Гетова 2012: 10.

Гетова изследва библиотеката на Н. Рилски със същите опори, с които я представя и Шишманов, в т.ч.: и начина, по който Н. Рилски създава своята библиотека преди и след пожара в манастира; и начина, по който се снабдява с книги; и разпространението им; и дневниковите бележки, отнасящи се до всички детайли. По Шишманов се цитира почти изцяло от книжовността на Н. Рилски – това са цитати, които са въведени в научно обръщение за пръв път именно от големия познавач на Българското възраждане, но авторката на дисертацията твърде рядко указва в библиографските бележки, че първоизворът е именно студията на първия сериозен изследовател на книжовността на рилския монах. Така се създава погрешното впечатление, че в дисертацията се работи пряко с книжовността на рилския монах. От Шишманов дисертантката е заела наготово и цитата, която ученият привежда по Д. Маринов, но не е счела за потребно да укаже, че ползва цитата по източник от втора ръка. Въпросът ми е: какво е новото, с което науката се обогатява чрез раздела в Д2, който обглежда библиотеката на Н. Рилски?

Механизмът на присвояването на чуждия текст и неговото не/почистване има и друга разновидност. Така например на предварителната защита изказах съмнение в коректността на вписването на Аристотел в Д1. Тогава Аристотел бе представен, но без позоваване на ползван източник. В Д1 имаше и друг проблем – след Х. Борхес, следваше Аристотел, след него А. Мангел. Тези нецелесъобразни пробези през времена и пространства ме накараха да подиря откъде в Д2 е пристигнал Аристотел. Оказа се, че е преписвано от книгата на Армандо Мангел „История на четенето“ (2004). Сравн.:

Според Аристотел събирането на книги е част от работата на учения и е необходимост в качеството си на „бележки за подсещане“. В този смисъл тя е вариант на памет за света. Аристотел несъмнено е имал своя система за намиране на книгите, от които се е нуждаел, система, за която ученият не знаят със сигурност. Гетова Д1: 95.

Според Аристотел събирането на книги е част от работата на учения и е необходимо „в качеството на бележки за подсещане“. (...) Аристотел несъмнено има своя (система за намиране на книгите, от които се е нуждаел, система, за която ученият не знаят със сигурност. Мангел, 2004: 181 – 182.

Почистено в Д2

Според Аристотел събирането на книги е част от работата на учения и е необходимост в качеството си на „бележки за подсещане“. В този смисъл тя е вариант на памет за света. Аристотел несъмнено е имал своя система за намиране на книгите, от които се е нуждаел, система, за която ученият не знаят със сигурност. Гетова 2009: 31; Гетова 2012: 13.

В Д2 Аристотел вече го няма, но остава присвоен от Мангел и лъжливо вписан като авторско наблюдение в публикуваните книги на Гетова, които библиографирах по-горе. От Мангел е присвоявано немалко – пак от него е припознат като свой и Калимах от Кирена (у Гетова, във всичките и текстове, се превръща в Калимах от Керена). Това чуждо писане, заявено като авторско, не е отстранено в Д2, то няма как да се премахне и от обнародваните вече книги. Сравн.:

Системата, която той избира за Александрийската библиотека, се основава не толкова на последователно изброяване на наличното в библиотеката, колкото на предварително формулирана концепция за света като такъв. Гетова Д2: 78.

Системата, която Калимах избира за Александрийската библиотека, вероятно се основава не толкова на последователно изброяване на наличното в библиотеката, колкото на предварително формулирана концепция за света като такъв. Мангел 2004: 183 – 184.

Системата, която Калимах избира за Александрийската библиотека, вероятно се основава не толкова на последователно изброяване на наличното в библиотеката, колкото на предварително формулирана концепция за света като такъв. Гетова 2009:31; Гетова 2012: 13.

Ето и други присвоявания. Текстологичната съпоставка на: Д1; Д2; „Образи в авторитетно огледало. Стереотипите за балканите в английската литература“ на Н. Аретов; „Измислянето на Руритания. Империализмът на въображението“ на В. Голдсуърди – извършена от мен заради присвояването в раздела „Присвояване на книги и идентичности. По следите на европейското културно наследство“ от Д2, доказва академично нерегламентирана зависимост от Аретов. Поради ограничаващите ме страници тук ще предложа само два примера, демонстриращи как Аретовото се превръща в Гетовото. Сравн.:

Повествованието започва по модела на типичен пътепис за Балканите от втората половина на XIX век с характерното сбогуване с познатия свят, което става на парижката гара, откъдето потегля влакът за Марсилия. Оттам пътешествието продължава – към кораба „Дунав“, а после до Цариград. Очевидно и двата топоса – гарата и пристанището, оправдават класическите варианти на границата, очертаваща се между двата свята – познатата Европа и загадъчния Ориент. Гетова Д2: 125 – 126.

Анри-Пиер в някаква степен е носител на двойна идентичност: от една страна – френска (и европейска), от друга – белгийска (поради произхода си), което в случая ще рече също – западна. Различията обаче напомнят тези между Ориента и Балканите, между техните автостереотипи и отношението към двата ре гиона. Гетова Д2: 120.

От Аретов са присвоени и тълкуванията му за книгата на Голдсуърди. Когато цитира Голдсуърди, Гетова не посочна ползвана страница (Аретов ползва английско издание, в Д1 и Д2 Гетова сменя съответно английското с българското издание, но е разпознаваемо, че не е успяла да се запознае със същинската книга на Голдсуърди, цитатите от книгата ѝ са по Аретов, това не е указано коректно навсякъде). В Д2, в коментирания раздел, се появяват кавички на немалко места, каквито не откриваме в Д1, но новоотбелязаното като цитат в редица случаи погрешно насочва към Голдсуърди, а всъщност трябва да отправя към писането на Николай Аретов, защото изреченията са на Аретов, а не на дамата с двойна идентичност. В същия раздел, който разказва Анри-Пиер дьо Вестин, Гетова обсебва и от писането на Юбер Ведрин, от публикацията му във в. „Култура“, озаглавена „Цветан Тодоров и варварите“. По повод новата книга на Цветан Тодоров „Страхът от варварите“ (La Peur des barbares)“. Присвоени са изречения от Юбер, в оригинала те са в два различни абзаца, а у Гетова са сглобени в едно цяло. Сравн.:

Цветан Тодоров чрез книгата отбелязва желанието си западноевропейците да престанат да подхранват прословутия „сблъсък на цивилизации“, който претендират, че отхвърлят, да се освободят веднъж завинаги от него и да гледат напред. Тодоров успява да покаже фантазмената историческа употреба на думата „варвари“ – всеки от нас винаги е варварин за някой друг (или самите ние приемаме някого за варварин) – и да обясни как, въпреки че „колективните идеи“ са живи и реални, те винаги „са се движили, променяли и незабележимо са се обогатявали...“.

Повествованието започва по модела на типичен пътепис за Балканите от втората половина на XIX век с характерното сбогуване с познатия свят, което в случая става на моста Сечени в Будапеща - друг вариант на границата между двата свята – Европа и загадъчния Ориент. Аретов: <http://www.slovo.bg/showwork.php3?AuID=38&WorkID=7727&Level=1>

(...) Тодорова в някаква степен е носител на двойна идентичност - от една страна българска (и балканска), от друга - американска, което в случая (но далеч не винаги) ще рече - западна. ... М. Тодорова се въздържа от еднозначен отговор и търси различията между Ориента и Балканите, между техните автостереотипи и отношението към двата региона. Аретов, цит. съч.

Цветан Тодоров желае западноевропейци, европейци и французи да престанат да подхранват прословутия „сблъсък на цивилизацията“, който претендират, че отхвърлят, да се освободят веднъж завинаги от него и да гледат напред. наблюдава как най-силната страна в света живее в страх от всичко и от всички. (...)

Тодоров успява да покаже на внимателния читател фантазмената историческа употреба на думата „варвари“ – всеки от нас винаги е варварин за някой друг – и да обясни, че, въпреки че „колективните идеи“ са живи и реални, те винаги са се движили, променяли и незабележимо са се обогатявали; че, що се отнася до нажежените отношения... Юбер Ведрин, <http://www.kultura.bg/bg/article/view/14773>

Въпросът ми е къде в тези компилацията ала-Шишманов и ала-Аретов, ала-Леков, ала-Мангел, ала-Бурдийо, има още многобройни **ала**, е оригиналното авторство на Гетова?

Находките от преписвачество, които открих до момента, днес е 27 април 2017 г., са смайващо много (диренето ми продължава). Преписвано е от български и чужди автори – харесаното е присвоено. Проведеното от мен проучване на дисертационните варианти, публикациите на Гетова, книгите, които са вписани като прочетени, даде като резултат десетки ситно изписани страници с бележки, които възстановяват механизма на нерегламентираното заемане и съпоставят с присвояването. Гетова припознава като свое не само чуждото словото, но и изследователски модели, и библиография, и...

В чл. 12, ал. 3 от Закон за развитието на академичния състав в Република България е указано:

„(2) За придобиване на научната степен „доктор на науките“ лицето по ал. 1 трябва да защити дисертационен труд при условията и по реда на този закон. (3) Дисертационният труд по ал. 2 трябва да съдържа теоретични обобщения и решения на големи научни или научноприложни проблеми, които съответстват на съвременните постижения и представляват значителен и оригинален принос в науката“. Вж. http://procedures.uni-plovdiv.bg/docs/zkn_acad_sastav.pdf, курсивът е мой – М. Кр.

Дисертацията на Гетова не съдържа сериозни научни открития, тя е фрагментарен, неоригинален, неуспешен опит да се сглоби в едно книжно тяло писане, в което се работи с неединен теоретичен инструментариум и неовладян анализационен прочит. Заявявам убедено и отговорно, че Д2 не съответства на изискванията на Закона за присъждане на високата академична степен „доктор на науките“. Поради изложеното в становището, поради нерегламентираното посегателство към чуждия труд, който се представя за авторски, категорично давам своята отрицателна оценка за проведеното изследване в дисертацията, автотреферата и заявените резултати и приноси. Предлагам на почитаемото научно жури да не присъжда научната степен „доктор на науките“ на доц. д-р Елена Славова Гетова в област на висше образование: 2. Хуманитарни науки; Професионално направление: 2.1. Филология; Научна специалност: Българска литература.

Пловдив, 27 април 2017 г.

Доц. д-р Мила Кръстева